

Eleverne får ikke viden i dybden (interview med Erik Schmidt)

Fyens Stiftstidende, d. 26. juni 2014

Erik Schmidt er stoppet som lærer på Agedrup Skole. Han er utilfreds med den nye skolereform, og det har han ikke lagt skjul på. Så aktiv har han været i debatten, både internt og i læserbreve og i øvrigt i den offentlige debat, at det blev for meget for Odense Kommune. Så selv om han selv havde sagt op, fik han en advarsel. Her uddyber han, hvorfor den nye skolereform efter hans mening ikke er god nok.

af Ulrik Sass sass@fyens.dk

Hvorfor stopper du som lærer? ”Det er mit ønskejob at undervise, men jeg får svært ved at leve op til mit eget lærerideal og min egen professionsetik med den nye skolereform. Jeg oplever også en manglende professionel frihed. Nationalt bliver lærere stort set ikke inddraget i diskussionen om, hvad der er god undervisning, god pædagogik og en god skole. Og i Odense har vi en forvaltning, der er meget topstyrende”.

Kan du uddybe det med pædagogikken? ”Pædagogik handler om forholdet mellem lærer, elev og stof, men nu er det lige før, vi ikke kan komme til at undervise mere. Det er, som om pædagogikken bliver erstattet med organisation og struktur og målinger. Nu skal vi lave læring, fordi man her kan måle på, hvad eleven får ud af det. Men det kan man ikke altid vide, og risikoen er, at man kun underviser i det, der kan måles, mens alt det andet, dannelsen, ryger ud, fordi det ikke tillægges nogen værdi”.

Hvad er forskellen på at skulle igennem et bestemt pensum og så at fokusere på, at lære børnene nogle bestemte udvalgte punkter? ”Det er altid svært for udenforstående at opleve en indre dynamik, men der er stor forskel på de to ting. Meget undervisning -især i et dannelsesfag som dansk -har stor gavn af at tage udgangspunkt i noget virkeligt, som optager eleverne, og så få det perspektiveret i fællesskab. Og det er et andet udgangspunkt end at sige " nu skal vi have noget om kommaer". Alle mål er færdighedsmål, og det synes jeg ikke er godt nok”.

Hvorfor ikke? ”Det kan godt være, at danske elever kommer til at hæve deres talniveau på internationale PISA-lister, men de bliver ikke klogere. De får ikke viden i dybden, de får ikke involveret deres egen person og får deres holdninger på spil, fordi det glider ud. Den 4. klasse, jeg har nu, har i en periode i dansk arbejdet med rap og lavet tekster, som vi vandt en pris for i en landsdækkende konkurrence, hvor Clemens var dommer. Det skaber motivation. Da oktoberstormen kom, var der så meget motivation, at vi fortsatte med at digte og rappe om stormvejret, og jeg inddrog nogle avisartikler om stormvejr og orkaner ude i verden. -Så døde Nelson Mandela, og så læste vi om ham og lavede en sang om ham, som vi indspillede. Hele undervisningen kan ikke have den aktualitet, for du skal også klare nogle mere formelle ting som staveord og læsning, men hvis du tager udgangspunkt i, hvad børnene oplever, og hvad vi kan bruge det til, får du motiverede og engagerede elever”.

Og det kan ikke passes ikke ind i et målesystem? ”Nej. Fortælling og samtale bliver nedprioriteret med den nye folkeskolelov, det at have klassen som et fælles fortolkningsrum. Et sted, hvor man kan tale om, hvad der optager elever og prøve at perspektivere det sammen. Det er jo det, læreren kan sammen med eleverne - opsamle erfaringer, også de sociale konflikter, der opstår. Men nu er klassen som samlende sted på vej ud - ligesom læreren som klasselærer er på vej ud”.